

“UYUYAN”A

Şimdi sen uyuyorsun
Başın pencereye dayalı
-Edip olsa gökyüzüne dayalı derdi-
Karlar ortasında bir gelincik gibi uyuyorsun
Ne yapsam ne yana baksam sen
Bize bir rüyayı emanet edip
Kapattın gözlerini
Ve bakacak ne kaldı

Şimdi sen uyuyorsun
Biz gittikçe kalabalık oluyoruz
Çoğalıyor şiirleri şarkılara katan çocuklar
Çoğalıyor içimizin şenliği hep bir ağızdan
Ben ortasında yaşamının ölmenin
Durup sana bakıyorum
Durup senin masum bir gölgeyle örtülü gözlerini
Yarı kızıl yarı karanlık dudaklarını selamlıyorum

Şimdi sen uyuyorsun
Ben sesleri susturamıyorum yol boyu
Göğsümde ve beynimde şiirler şarkılar bayram yerleri
Çocuklar soldan sağa dizilmiş hep bir elden seni izliyor
Ellerinde rüzgârgülleri
Ağaçlar ağaçlar ağaçlar
Bahçelerde bir kadın elma mı topluyor ne
Nehirler fabrikalar ayva bahçeleri
Yarı dolu bir mezarlığı andırıyorlar
Ben onları görmüyorum

Şimdi sen uyuyorsun
Korkulu bir yalnızlık oluyor uyanık olmak
Sonra bakıyorum saçların seni benden kıskanıyorlar
Bakıyorum uzaklar daha uzak çocuklar daha çocuk
Sevmek daha düşmemiş gibi yeryüzüne
Gözlerim nasılsa anlıyor seni
Yollar yarı yarıya gidiliyorlar

Şimdi sen uyuyorsun
Ben yüzünün yarısında kayboluyorum
Varmaktan önce geliyor
Bir yokuş bir tümsek bir çukur endişesi
Bulutları dağıtmak için ceplerimi yokluyorum
Taşlı bir yokuşu incek oluyorsun
Ellerim hazır
Düşerse kaldırım geceyi
Ve gözlerine karşı güneşe veriyorum ellerimi
Kaleler kuruyorum rüzgârgüllerinin oraya
Ulaşılmaz sarp dağlarında Taraklı'nın

Ahmet Sait Karaca